

i Obra

personals, mentre que la multitud s'embriaga d'il·lusions. El que convida a dir: recorda i obra.

Però cal remontar-se al temps per a recordar i ell ens donarà els elements de judici per a comprendre perquè Catalunya no és la Catalunya que pugui parlamentar d'igual a igual amb els altres pobles quan té una història, una cultura i una personalitat interna tan profunda i vella com els pobles que la rodegen i fan estelles de l'arbre caigut.

No deuen ser totes les culpes als esbirros Felips IV i V, l'un per cedir el Rosselló als francesos degut a les seves derrotes, i l'altre per reduir a servents al poble català en desposseir-lo dels seus Furs, dels petits drets que havia pogut conservar quan les invasions o vendes del País, incloent-hi llurs habitants, als regnes estrangers, com fou el trist record que Catalunya passa al Regne d'Aragó perquè Ramon Berenguer IV es casa amb Petronilla, hereva d'aquell tron, que, pel mateix procediment, els dos països seran absorbits per Espanya en casar-se Ferran d'Aragó amb Isabel de Castella.

Catalunya per la seva identitat quan admet o ha d'admetre estar subjecte del Senyor, passant a ser un objecte de consum o una bestia de càrrega del comte o del rei, és a dir, del Senyor posseïdor de tots els drets, sigui romà, godo, àrab i després francès o hispà.

Cal tenir la valentia de preguntar-se: ¿Amb quines prebendes els Comtes de Barcelona podien disposar de terres i de sers humans?... Que eren hereus que l'invasor Carlemany coronà a dit, com Franco imposaria llurs sequaços, que un grup d'interessats, Senyors absoluts del Cantó, els admetrien i defensarien a canvi de

ser afavorits en el seu domini?... Com acceptar tals fets encara que plomífers descriuen en una cronologia de grans presentades en safata? Perquè si hem de treure'n partit a través de l'herència o de les fronteres marcades pel caprici del guanyador, és tant com buscar allò impossible de tants posseïdors o aprofitadors segons l'invasor, allò que fa tornar a la sensatesa cap el cpr del País, cap a aquest poble que treballava per a cultivar la terra i la sensibilitat d'ésser, que, a pesar dels embats del crim de les invasions i de les porcades polítiques, el Poble català quedava i es multiplicava per la necessitat genètica de continuïtat, i per l'aportació de fills d'altres contrades, diem n'hi immigrants, que s'instal·laren en nes nostres terres lliures per a tots en la pau, de qual encreuement en som descendents, puix que solament d'ells, d'aquesta comunitat amant del treball i de la llibertat, hem heretat l'amor al nostre País i a la seva cultura de principis universals i de respecte a les diferències.

I aquest Poble, que nega la raça i l'amo absolut, fa del dia Onze de Setembre la diada d'afirmació catalana, per ser una data històrica d'una anella més en recerca de la nostra identitat, al qual ens uneix a l'esperança d'un demà de convivència interna i alhora de fraternització amb els altres pobles.

Però podem somniar avui amb una Catalunya independent, una Nació, com és diu, tancada per fronteres davant l'hostilitat i cobdícia com són els interessos interns de les polítiques nacionals que, tot i que hi hagi tractats d'amistat, una busca menjar-se a l'altra?

Ni la història ni l'evolució sociològica ho aconsellen. Cal tenir present que les na-

cions petites han estat sempre condicionades o menjades per les garns; quant l'evolució sociològica del futur de la societat, tendeix anar cap a una federació de pobles, europeus o mundials, dins la qual els Països i Regions trobaran la seva identitat i la seva grandesa.

Per això, també aquest Onze de Setembre em manifestaré per una veritable Autonomia dins d'una Espanya democràtica d'autonomies, perquè pugui entrar en el concert federal dels pobles lliures.

Anton ROTLLAN

